

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky, soudce Václava Štencla a soudkyně Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **JJL real 92 s.r.o.**, se sídlem Dlouhá 194/3, Ostrava, zastoupená JUDr. Jakubem Hlínou, LL.M., advokátem se sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2022, č. j. 9073/22/5200-10421-711070, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2025, č. j. 25 Af 6/2022-109, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyni **s e u k l á d á** povinnost zaplatit ve lhůtě **tří dnů** od doručení tohoto usnesení soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj vydal dne 10. 3. 2022
- dodatečný platební výměr č. j. 649243/21/3202-50523-802051, kterým žalobkyni stanovil k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2015 ve výši 628 710 Kč a uložil jí povinnost uhradit penále ve výši 125 742 Kč;
 - dodatečný platební výměr č. j. 649310/21/3202-50523-802051, kterým žalobkyni stanovil k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2016 ve výši 1 256 146 Kč a uložil jí zákonou povinnost uhradit penále ve výši 251 229 Kč; a
 - dodatečný platební výměr č. j. 649537/21/3202-50523-802051, kterým žalobkyni stanovil k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2017 ve výši 429 497 Kč a uložil jí povinnost uhradit penále ve výši 85 899 Kč; (dále jen „dodatečné platební výměry“).

- [2] Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, která žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Krajský

soud v Ostravě následně rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 5. 1. 2026 blanketní kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku, který doplnila podáním ze dne 9. 1. 2026. V návrhu stěžovatelka uvedla, že výkonem rozhodnutí žalovaného jí hrozí zásadní hospodářské dopady do podnikatelské a obchodní činnosti. Stěžovatelka nedisponuje dostatečným množstvím disponibilních finančních prostředků, jež by mohla použít k úhradě daňového nedoplatku a souvisejících úroků z prodlení, které ke dni 10. 12. 2025 vyčíslila částkou 2 763 744 Kč. Stěžovatelka uvádí, že případná daňová exekuce by ohrozila její další existenci. Výkonem rozhodnutí žalovaného by došlo k zásadní paralýze činnosti stěžovatelky, a to v důsledku odčerpání veškerých zbylých likvidních finančních prostředků, kterými disponuje. Stěžovatelka by podstoupila významné reputační riziko, které se v podnikatelském prostředí těžko napravuje nebo je likvidační. K intenzitě hrozící újmy stěžovatelka zdůraznila, že ji významně zasáhla pandemie COVID-19, při níž došlo k zásadnímu omezení její zaměstnanecké základny a která se i v současnosti promítá do jejích finančních výsledků. Aktuální výše daňové povinnosti je natolik vysoká, že je bez dalšího způsobila přivodit nevratné změny v ekonomické činnosti stěžovatelky, které bezpochyby vyústí v definitivní ukončení její podnikatelské činnosti z důvodu platební neschopnosti. Stěžovatelka dále uvedla, že ke dni podání návrhu neeviduje žádné pohledávky, nevlastní žádná „hmotná“ aktiva, jako např. nemovitě věci či zásoby. Má rovněž i další závazky vůči finanční správě a ostatním subjektům. Poukázala na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2025, č. j. 8 Cm 34/2025-16, kterým krajský soud přiznal stěžovateli osvobození od soudního poplatku. Újma, která stěžovateli hrozí, vysoce přesahuje jakýkoliv představitelný bagatelní rozsah, jedná se o újmu zásadního rozsahu. Závěrem uvedla, že odkladem platby daně není žádným způsobem ohrožen důležitý veřejný zájem. K návrhu přiložila výkazy zisku a ztráty za rok 2021, výpisy z bankovního účtu za období červen 2025 až prosinec 2025 a knihu závazků ke dni 9. 12. 2025.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku zdůraznil, že se jedná o mimořádný prostředek. Stěžovatelka přitom nedoložila, jaké konkrétní úkony směřující k vymožení daně správce daně činí a jakým způsobem tyto přímo ohrožují činnost stěžovatelky. Výčet negativních důsledků tvrzených stěžovatelkou je zcela hypotetický. Stěžovatelka nedoložila, že by ji správce daně skutečně vyrozuměl o předpisu úroku z prodlení, tj. že by se jednalo ve smyslu § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, o nedoplatek, který má být vymáhán. Žalovaný má za to, že stěžovatelka nedoložila své aktuální finanční a majetkové poměry. Z předložených dokladů nelze ověřit, jakým způsobem stěžovatelka dlouhodobě nakládá se svými peněžními prostředky, popř. zda nemá jiné bankovní účty. Žalovaný poukázal na disproporci v tvrzení stěžovatelky, neboť výkon rozhodnutí pro ni nemůže znamenat zároveň likvidaci i významné reputační riziko. Dle žalovaného je nedůvodná argumentace stěžovatelky ztrátou příjmů z důvodu vládních opatření souvisejících s pandemií COVID-19. Tato opatření byla naposledy platná v roce 2021, od té doby mohla stěžovatelka vyvíjet svou ekonomickou činnost bez překážek. Žalovaný zdůraznil, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba naplnění jiných zákonných podmínek než těch, které se váží k osvobození od soudního poplatku. Stejně tak tvrzená existence dalších nedoplatků na dani nijak neimplikuje, že výkonem

pokračování

rozhodnutí žalovaného hrozí stěžovatelce vážná újma. Stěžovatelka ani nedoložila, že by správce daně ohledně jiného nedoplatku činil úkony k jeho vymožení. Žalovaný uzavřel, že stěžovatelka nedoložila, že by jí výkonem či jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí hrozila reálná a závažná újma. Poukázal přitom na existenci prostředků, které daňovým subjektům umožňují dočasné odložení splnění jejich daňové povinnosti, jako např. institut posečkání úhrady daně. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky zamítl.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.), tj. nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a chybějícího rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přiznání odkladného účinku má mimořádný charakter a má být vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy. Soud jím totiž ještě před meritorním rozhodnutím prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, jež je potřeba považovat za zákonné a věcně správné, dokud není zákonným postupem zrušeno (usnesení NSS ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002-67, č. 760/2006 Sb. NSS).

[6] Požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s. hrozící újma naplní typicky tehdy, *„nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod.“* (usnesení NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56, bod 5).

[7] Břemeno tvrdit a osvědčit naplnění zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku tíží jeho navrhovatele (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 9 svého usnesení ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74, *„[k]asační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“*. Úkolem navrhovatele je tak předložit dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlit, v čem tato újma spočívá, a uvést její rozsah. Tvrzení, kterými navrhovatel odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, pak musí rovněž řádně doložit (např. usnesení NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50, bod 5). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická. Přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty opírající se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci stěžovatelka popsáním požadavků nedostála.

[9] Na prvním místě je nutno uvést, že osvobození stěžovatelky od soudního poplatku v civilním řízení nemůže předznamenávat její úspěch s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Předně Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhoduje v jiném čase (s odstupem více než půl roku), přičemž pro přiznání odkladného účinku je nutné doložení aktuální hrozby vážné újmy. Má-li tato újma spočívat v dopadech do majetkových poměrů stěžovatelky, musí doložit své aktuální majetkové poměry. Kromě toho Nejvyšší správní soud posuzuje splnění jiných zákonných podmínek a může se také lišit okruh tvrzených a doložených skutečností.

[10] Dále je nutno uvést, že rozhodnutí o doměření daně je sice exekučním titulem, nicméně stěžovatelka ani netvrdí, že by správce daně činil kroky směřující k vymožení daňové povinnosti. Právní řád navíc stěžovatelce poskytuje nástroje ochrany, ať už před vymáhacím řízením (posečkání daně, úhrada daně ve splátkách), tak i v něm (odklad exekuce). Dále platí, že podle § 181 odst. 1 daňového řádu může správce daně daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku. Soudní ochranu proti zásahu do veřejných subjektivních práv způsobenému vedením daňové exekuce pak poskytuje především žaloba proti exekučnímu příkazu, proti kterému je možno se bránit přímo (viz např. usnesení NSS ze dne 10. 11. 2020, č. j. 1 Afs 386/2020-59 a ze dne 1. 9. 2021, č. j. 6 Afs 247/2021-23). Není proto bez dalšího důvod, aby odkladný účinek, který má z povahy věci mimořádnou povahu, *a priori* nahrazoval výše uvedené prostředky ochrany.

[11] Případný nedostatek finančních prostředků (byl-li by stěžovatelkou prokázán) nadto bez dalšího nepředstavuje újmu, která by svou závažností nutně měla vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pokud by soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti pokaždé, nebyl-li by stěžovatel schopen dlužnou daň uhradit, nacházeli by se stěžovatelé nedisponující finančními prostředky *de facto* ve výhodnějším postavení. Zákonodárce však vyhradil přiznání odkladného účinku pouze pro výjimečné případy. Skutečnost, že kasační stížnost směřující ve svém důsledku proti platebnímu výměru správce daně odkladný účinek ze zákona nemá, není samoučelná (srov. např. usnesení NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 5 Afs 50/2020-32).

[12] Stěžovatelkou předložené listiny navíc řádně neosvětlují její celkovou hospodářskou, finanční a majetkovou situaci. Výkaz zisku a ztráty za rok 2021 neposkytuje soudu dostatečný podklad pro to, aby si mohl učinit úsudek o ekonomické situaci stěžovatelky v roce 2026. Stejně tak z doložených výpisů z bankovního účtu za období červen až prosinec 2025 neplyne, zda stěžovatelka nemá další jiné disponibilní prostředky. Výše disponibilních finančních prostředků navíc ani nemůže být jediným objektivním ukazatelem solventnosti subjektu. Stěžovatelka nedoložila informace o své celkové aktuální majetkové situaci (zejména o svém movitém a nemovitém majetku) a aktuálních hospodářských výsledcích. Toliko v obecné rovině uvedla, že nevlastní žádná „hmotná“ aktiva. Stěžovatelka dostatečně neuvedla (natož aby tak učinila uceleně a věrohodně), zda je vůbec nadále ekonomicky činným subjektem a jaké kroky činí k tomu, aby zvládla své hospodářské potíže, respektive jaké kroky činila v uplynulých letech. Postavila-li se stěžovatelka k celé situaci tak, že utlumila svou ekonomickou aktivitu a vyčkává, zda nebude zrušeno rozhodnutí žalovaného, na jehož základě jí byla doměřena daň, nemůže bez dalšího (tj. bez dalšího a konkrétního osvětlení takového postupu) s úspěchem pouze obecně tvrdit, že její podnikatelská činnost

pokračování

je ohrožena právě v důsledku vydání napadeného rozhodnutí. Tvrzení stěžovatelky ohledně jejích majetkových poměrů navíc není věrohodné. Uvádí totiž, že neneviduje žádné pohledávky, ačkoliv dle jí předloženého usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2025, č. j. 8 Cm 34/2025-16, se v daném řízení domáhá po Lumíru Neubergovi a Ing. Mariánu Čěotkovi zaplacení částek 632 927,52 Kč a 1 357 777,79 Kč. Případnou daňovou exekuci by přitom bylo možné provést také příkázáním takových pohledávek.

[13] Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil stěžovatelčině tvrzení ohledně naplnění základní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kterou je vznik nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Z tohoto důvodu přistoupil k zamítnutí návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pro nadbytečnost se proto již dále nezabýval naplněním další zákonné podmínky týkající se případného rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[14] Pro úplnost je nutno dodat, že z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat žádné závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[15] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Poplatková povinnost v daném případě vzniká dnem právní moci tohoto usnesení (§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu již citované usnesení NSS č. j. 1 As 27/2012-32, resp. usnesení rozšířeného senátu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, bod 24]. NSS proto výrokem II. Stěžovatelce uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku. Dle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

[16] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu v úředních hodinách (informace o úředních hodinách dostupné zde: <https://www.nssoud.cz/kontakty/pokladna>) nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1020301026**.

[17] Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán celní správou.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2026

Karel Šimka
předseda senátu